

Розгніваний бог

КУПИТИ

- «Розгніваний бог» – бестселер №1 у Kindle Store
- Цикл All Saints High посідає 14 місце серед бестселерів Amazon
- Книжка «Розгніваний бог» отримала нагороду «Найкраща романтична проза» за версією Cosmopolitan та увійшла до списку рекомендованої літератури за версією Oprah Magazine

До циклу All Saints High входять романи:

- «І де був той розум?..»
- «Розбитий лицар»
- «Розгніваний бог»

Книжки циклу All Saints High Л.Дж. Шен пов'язані не сюжетом, а персонажами. Їх можна читати у будь-якій послідовності.

У школі Вон зачаровує і лякає водночас. Вродливий, мов бог, вундеркінд у скульптурі, а серце має таке саме холодне, як мармур, що обробляє. Хлопець ладен знести будь-яку перешкоду на своєму шляху, адже понад усе прагне здобути стипендію і поїхати до Англії — навчатися у справжнього майстра. А як перешкода набирає обрисів магнетично чарівної конкурентки, новенької у його школі, Вон розуміє, що може поєднати приємне з корисним. І усунення доньки наставника обіцяє неабияку втіху...

Ленора ненавидить марнославно «золоту» молодь, яку бачить у школі Всіх Святих. Єдиний учень, що неабияк вирізняється, — протеже її батька: Вон, сексуальний художник, чії амбіції і талант надзвичайні. Так само як і темрява. Та Ленора знає таємницю, яка перетворила хлопця на безсердечного принца.

Тож, хоча він поводитья як покидьок у школі й майстерні батька, вона його не боїться. І може збити полиск гонору...

Я виросла тут і ще ніколи не стикалася з чимось таким страшним, як цей зухвалий американський хлопчисько.

Люди казали, що в жодному замку Британії не було стільки привидів, як у Карлайлі. У цій фортеці XVII століття нібито жили дві примари. Першу уздрів лакей, якого кілька десятиліть тому замкнули в підземеллі. Він божився, що бачив, як мара мадам Тіндалл дряпала стіни й просила води, стверджуючи, буцімто її отруїв чоловік. Саме тінь лорда Тіндалла бачили вночі в темних коридорах замку. Іноді він простягав руку, щоб поправити картину, яка криво висіла, однак не міг зрушити її ані на міліметр.

Подейкували, мадам Тіндалл прохромила лордове серце столовим ножом, ще й прокрутила його для певності, тільки-но зрозуміла, що чоловік почаствував її трупом. За легендою, після десятиліть бездітного шлюбу з дружиною лорд хотів побратися з молодою служницею, яка від нього завагітніла. Люди присягалися, що той ніж і досі стирчить з грудей привида й брязкає, як він сміється.

Ми перебралися сюди десять років тому, коли тато відкрив тут престижну школу мистецтв. Він запросив до неї найталановитіших і найобдарованіших учнів з усієї Європи.

І всі вони приїхали.

Зрештою, він був тим самим Едгаром Асталісом, чий «Імператор» — скульптура Наполеона натуральних розмірів — стояв посеред Єлисейських полів.

Але всі вони боялися привидів, про яких тут ходили чутки.

Усе в цьому місці справляло моторошне враження.

Замок туманів у долині Беркширу, його силует височів, звиваючись чорними шпилями, наче схрещеними мечами. Зарості плюща й кущі диких троянд повзли зовнішньою кам'яною стіною двору, приховуючи таємні стежки, якими учні часто прокрадалися вночі. Коридори нагадували лабіринт, який, кружляючи, вів до майстерні скульптур.

До самого серця замку.

Учні прогулювалися у фое виструнчені, рум'янощокі від нескінченної зими, із зосередженими виразами облич. Карлайська підготовча школа для обдарованих дітей відрізнялася від інших приватних закладів, таких як Ітон

чи Крейгкловен. Тато говорив, що звичайні підготовчі школи виховують слабодухів, мажорів, таких собі середнячків, а не справжніх лідерів. А на нашій шкільній формі — чорних накидках — на лівій нагрудній кишені золотом було вигиптувано мотто Карлайлу:

Ars Longa, Vita Brevis.

Мистецтво вічне, життя коротке. Послання було чітке й зрозуміле: єдиний шлях до безсмертя — через мистецтво. Посередність — це профанація. Ми живемо в жорстокому, безжальному світі, де чи не кожен ладен вчепитися зубами в іншого, а ще ми прикуті одне до одного, спрагли, відчайдушні й нерозсудливо ідеалістичні.

Мені було лише дванадцять, коли я побачила те, чого не мала бачити. Я була наймолодшою на літній сесії в Карлайлі. Наступним за мною йшов Вон Спенсер.

Спершу я заздрила цьому хлопцеві з двома вузькими проникливими крижаними щілинами замість очей. У тринадцять він уже працював із мармуром. Не носив чорної накидки, поведився так, ніби правила його зовсім не обходять і пролітав повз учителів, не вклонившись — щось нечуване в цьому закладі.

Мій батько був директором, і навіть я вклонялася.

Ба більше, схилялася найнижче.

Нам говорили, що ми на голову вищі за інших і за нами — майбутнє світового мистецтва. Ми мали талант, статус, гроші й можливості. І якщо всі ми були сріблом, то Вон Спенсер — золотом. Коли ми досягали успіху, то він — неймовірних висот. І якщо нам вдавалося сяйнути, то він виблискував тисячею сонць, обвуглюючи все навколо себе.

Здавалося, Бог вирізьбив його за іншим лекалом, продумавши все до найменших нюансів. Його вилиці були гостріші за скальпель, очі — світліші від найніжнішої блакиті, а волосся — найтемніше з усіх відтінків чорного. Через неймовірну блідість усі жилки просвічувалися крізь шкіру, зате уста червоніли, як свіжа кров — теплі, живі й оманливі.

Він зачаровував мене і разом з тим бісив. Але як і решта, я трималася від нього якнайдалі. Він тут не для того, щоб приятелювати. І цілком прозоро натякав на це, ніколи не відвідуючи їдальні чи якихось соціальних заходів. Що ще було у Вона, на відміну від мене? Зачарування мого батька. Я й гадки не мала, чому великий Едгар Асталис так умлівав перед якимось хлопчиком із Каліфорнії, але факт. Тато сказав, що Вон створить щось особливе. І колись сягне величі Мікеланджело.

Я повірила йому.

І тому зненавиділа Вона.

І ненавиділа його, аж поки п'ятнадцять хвилин тому зайшла в фотолабораторію, щоб проявити знімки, зроблені вчора. Фотографія — це моє захоплення, а не мистецтво. Моє мистецтво — це асамбляж, створення скульптур зі сміття. Мені подобалося брати потворні речі й робити їх гарними.

Перетворювати недосконалість на бездоганність.

Це давало мені надію. І я хотіла, щоб мої витвори дарували надію всьому, що не було ідеальним.

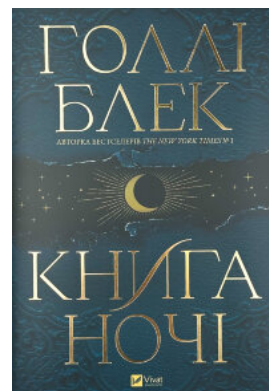
Рекомендована література

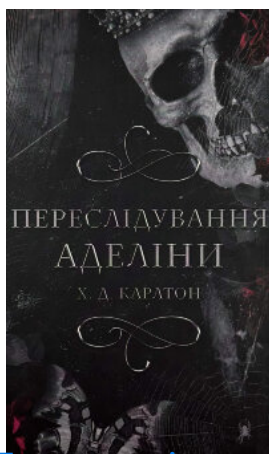
І де був той розум?..

Розбитий лицар

Книга ночі (з кольоровим зрізом)

Гра в kota і мишу.
Книга 1:
Переслідування
Аделіни

Пекельна пісня

Гра в kota і мишу.
Книга 2: Полювання на
Аделіну

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ